

„Jeg er Præsten!“ raabte Kapellanen tilbage — lidt forlegen, fordi det var første Gang, han nævnede sin nye Titel højt. „Vi er paa Vejen til en syg.“

Lyden af hans Stemme bragte Mændene til at studse. De saa' alle paa én Gang op, gav sig til at stikke Hovederne sammen, hviske og strække Hals. Til sidst gik en af dem hen foran Hestene, hvorfra han begyndte at snakke sagte med Kusken; og snart kom der Bevægelse i hele Flokken. Tøvende og ligesom med ængstelig Nysgærrighed nærmede den sig Slæden fra bægge Sider. De fleste af Mændene var smaa, tætbyggede, bredt smilende Skikkelser, hvis Øjne lyste som Sølvknapper i de røde Ansigter. Nogle vraltede frem i store Søstøvler, andre havde Træsko og lange hvide Uldstrømper, der var trukne uden paa Bukserne og naaede højt op over Knæene. Størsteparten bar store, lodne Huer med Klapper ned over Ørene; en enkelt havde Sydvest.

Kapellan Hansted følte sig lidt underlig til Mode ved pludselig at se sig omringet af denne Skare nysgærrigt stirrende fremmede. Han tænkte paa, om han skulde tiltale dem. Det var dog aabenbart hans Sognebørn.

Da traadte en høj, svært beskægget Mand frem